

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci žalobce: **J. K.**, bytem M. 578, J., zastoupeného: Mgr. Petr Mikysek, advokát, se sídlem Chodská 30, 120 00 Praha 2, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5 (dále jen **ČSSZ**), v řízení o žalobě ze dne 20.11.2014 proti rozhodnutí žalované ze dne 1.10.2014 č.j. 570 316 0672/315-LO o starobní důchod,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou žalobou ze dne 20.11.2014 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalované ze dne 1.10.2014 č.j. 570 316 0672/315-LO, které mu bylo doručeno dne 6.10.2014, neboť je dle něho nezákonné z důvodu vad řízení spočívajících v nedostatečném obstarání a provedení důkazů a v nesprávných skutkových a právních závěrech. Podle rozhodnutí správního orgánu nebylo prokázáno, že byl žalobce v zaměstnání zařazen do I.AA preferované pracovní kategorie URAN, ovšem správní orgán se vůbec nevypořádal s důkazy navrženými žalobcem, ignoroval je a vycházel pouze z nesprávného evidenčního listu důchodového pojištění (dále jen **ELDP**). Žalobce navrhl ve správním řízení k prokázání svých tvrzení čestná prohlášení a svědectví celkem 15 osob, které pracovaly buď pro stejného zaměstnavatele, nebo na stejném místě. Žalobce tvrdí, že od 30.11.1992 do 12.11.1993

vykonával výhradně práci důlního zámečnicka v kontrolovaném pásmu v podzemí bývalého uranového dolu (jáma Svornost) zařazené do pracovní kategorie I.AA – URAN, což žalovaná ignorovala a neplnění zákonné povinnosti při evidenci odpracovaných důlních směn bývalým zaměstnavatelem žalobce uložila k tíži žalobce. Žalobce odkázal soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) sp.zn. 3 Ads 123/2012 ze dne 23.10.2013, dle něhož tiskopis vydaný ČSSZ nelze považovat za výlučný důkazní prostředek počtu směn odpracovaných v hornictví, proto závěrem požadoval zrušení napadeného i jemu předcházejícího rozhodnutí a vrácení věci žalované, jakož i přiznání náhrady nákladů řízení. (*K žalobě připojil mimo jiné i kopii napadeného rozhodnutí.*)

*Napadeným rozhodnutím ze dne 1.10.2014 č.j. 570 316 0672/315-LO žalovaná zamítla námitky žalobce a potvrdila rozhodnutí ČSSZ č.j. 570 316 0672 ze dne 2.7.2014, kterým žalobci pro nesplnění podmínek § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen **zákon**) zamítla žádost o přiznání starobního důchodu. V odůvodnění rozhodnutí ze dne 1.10.2014 žalovaná zdůraznila, že podle § 4 nařízení vlády č. 363/2009 Sb., o stanovení důchodového věku a přepočtu starobních důchodů některých horníků, kteří začali vykonávat své zaměstnání před rokem 1993 (dále jen **Nařízení**) zaměstnavatelé, u nichž byly v období od 1.1.1993 do 31.12.2008 zaměstnány osoby vykonávající zaměstnání v hornictví, potvrzují počet odpracovaných směn v hornictví na žádost těchto osob, na tiskopisu ČSSZ. Podle doložené evidence žalobce nevykonával zaměstnání zařazené do I. pracovní kategorie ve smyslu § 14 odst. 2 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění účinném do 31.12.1995 (dále jen **ZoSZ**), ale vykonával zaměstnání zařazené do pracovní kategorie I.AA – URAN od 15.11.1993 do 31.12.2008, za které mu bylo vykázáno 1.828 směn, tedy nebyla dosažena nejvyšší přípustná expozice. Žalobce nesplnil podmínky pro stanovení důchodového věku podle § 21 odst. 1 nebo § 174 odst. 1 zákona o soc. zabezpečení, ani podmínky s přihlédnutím k Nařízení, tedy se na něho vztahuje obecná úprava obsažená v § 32 odst. 2 zákona, dle níž dosáhne důchodového věku 16.11.2020, tj. ve věku 63 let a 8 měsíců. Z ELDP vzala žalovaná za prokázané, že od 30.11.1992 do 31.12.1992 vykonával žalobce zaměstnání zařazené do III. pracovní kategorie a ani svědci nemohou věrohodně prokázat, že pracoval v I.AA kategorii, neboť část svědků vůbec nepracovala pro stejného zaměstnavatele, část pro něj nepracovala v rozhodné době od 30.11. do 31.12.1992 a zbývající část pracovala ve III. kategorii.*

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě dne 20.1.2015 uvedla mimo jiné, že věrohodnost svědeckých výpovědí je výrazně narušena velkým časovým odstupem. K možnosti využití svědecké výpovědi pak uvedla, že zákon toto umožňuje, ale k prokázání doby pojištění, nikoliv k prokázání zařazení zaměstnání do preferované pracovní kategorie. Navíc žalovaná z předložených prohlášení zjistila, že část svědků má vykázanou dobu zaměstnání v preferované kategorii, což znamená, že zaměstnavatel pečlivě vykazoval na ELDP zařazení jednotlivých pracovníků do zvýhodněné pracovní kategorie. Žalobce se k podpisu ELDP za roky 1992 – 1993 nedostavil a ani později neprojevil zájem o kontrolu jejich správnosti. Dále žalovaná odkázala na podrobné odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a závěrem pak navrhla zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Ze zaslaného dávkového spisu vedeného žalovanou ohledně žalobce vyplývá, že napadené rozhodnutí ze dne 1.10.2014 bylo žalobci doručeno dne 6.10.2014 a také, že skutečnosti uvedené v napadeném rozhodnutí i ve vyjádření žalované odpovídají obsahu spisu. Založena je i žádost žalobce o změnu zařazení pracovní kategorie ze dne 24.3.2014. Dle potvrzení Léčebné lázně Jáchymov a.s. ze dne 17.2.2012 vydaného podle § 4 Nařízení má žalobce 1.828 odpracovaných směn zařazených do důchodové kategorie I.AA – URAN. Na základě předložených čestných prohlášení si žalovaná opatřila příslušné ELDP navržených svědků (P. H., A. I., M. S., J. K., M. T., P. L., D. K., P. T., M. S., R. P., M. K., J. L. a Z. V.) týkající se předmětné doby a vzhledem k jejich obsahu dospěla k závěru, že zaměstnavatel řádně kategorizoval práce, navíc část navržených svědků vůbec nepracovala pro stejného zaměstnavatele jako žalobce, část pro něj nepracovala v rozhodné době od 30.11. do 31.12.1992 a zbývající část pracovala (byla zařazena) ve III. kategorii, tedy nelze prokázat, že žalobce nebyl zařazen do správné pracovní kategorie.

Zástupce žalobce v podání dne 13.2.2015 uvedl, že předčasné skartování dokumentů společností DOKUMENT LOGISTIK a.s. nemůže jít k tíži žalobce, který se snažil o nahrazení zákonem presumovaných důkazů důkazy jinými, které jsou dle judikatury NSS možné. Žalobce čtyři roky obstarával podklady pro žalovanou a argument, že svědci jsou nevěrohodní z důvodu časového odstupu, a že se setkávali s žalobcem pouze na pracovišti, považuje za absurdní, když se v dané věci jedná právě o prokázání skutečností z pracoviště. Zaměstnavatel nevedl řádnou kategorizaci, neboť některé svědky, kteří u něj vykonávali práci ve vedlejší pracovním poměru, nevedl v kategorii I. AA a tito přitom na stejném pracovišti pro jiného zaměstnavatele byli v kategorii I. AA vedeni. Zaměstnavatel nesplnil ani svou povinnost oznámit v roce 1992 zahájení prací na rizikovém pracovišti, přičemž selhal státní dozor, který to měl kontrolovat, stejně jako selhala státní správa, když připustila nezákonnou dřívější skartaci podkladů. Státní orgány, zejména pak žalovaná, jsou absolutně nečinné a je to sám žalobce, kdo se musí starat o nahrazení zákonem presumovaných důkazů důkazy jinými, které jsou za těchto okolností v řízení přípustné. Žalobce též uvedl, že někteří spolupracovníci mají vykázanou dobu zaměstnání v preferované kategorii, ovšem jejich počet neodpovídá skutečnému počtu pracovníků potřebných na náročnou rekonstrukci hlubinného dolu. K podpisu ELDP se žalobce nedostavil, protože k tomu nebyl nikým vyzván, tedy se nemohl bránit ještě v době existence zaměstnavatele.

Následně žalovaná dne 11.3.2015 sdělila, že tvrzení žalobce nelze akceptovat, neboť neodpovídají originálním dokladům vztahujícím se k namítané době zaměstnání, proto nadále setrvala na návrhu na zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Zástupce žalobce podáním ze dne 17.3.2015 sdělil, že žalobce nesouhlasí s rozhodnutím o věci samé bez jednání.

Ústního jednání u zdejšího soudu dne 25.2.2016 se zúčastnil žalobce i jeho zástupce, který závěrem uvedl, že v řízení bylo prokázáno, že bývalý zaměstnavatel žalobce společnost REKON a.s. nevedla v rozporu se svou zákonnou povinností evidenci odpracovaných směn, což vyplynulo z potvrzení společnosti DOKUMENT LOGISTIK CZ a.s. z 23.7.2012 a konstatovala to i sama žalovaná. Rovněž bylo dle něho prokázáno, že došlo ke skartaci

dokumentů před zákonem stanovenou lhůtou. Za této situace, kdy soukromý zaměstnavatel postupoval v rozporu se svými povinnostmi, a správní orgány nepřispěly k nápravě tohoto stavu, musí právní řád žalobci poskytnout alespoň dobrodiní toho, že rozhodné skutečnosti může prokázat jinými důkazy. Těmito jinými důkazy jsou zejména čestná prohlášení a navrhované výslechy cca 15 osob, které všechny v určité době pracovaly se žalobcem na stejném pracovišti. Není přitom rozhodné, že některé z těchto osob pracovaly pro jiného zaměstnavatele, ale pouze to, že se se žalobcem potkávaly na stejném pracovišti. Mezi navrženými svědky byl i pan R. P., který byl v rozhodném období nejen nadřízeným žalobce, ale i předsedou představenstva společnosti REKON a.s., tedy musel vědět, na jakém pracovišti a v jaké kategorii žalobce skutečně pracoval. K tomu se váže druhá výtku žalobce vůči napadenému rozhodnutí, a sice neprovedení těchto důkazů ve správním řízení. Žalovaná v napadeném rozhodnutí konstatovala, že předložená prohlášení nemohou tvrzené skutečnosti věrohodně prokázat, aniž by však tato prohlášení k důkazu provedla. Toto žalobce považuje za vážnou procesní vadu správního řízení, přičemž odkázal na rozsudek NSS č.j. 3 Ads 123/2012. Žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a pro případ úspěchu ve věci požádal o přiznání náhrady nákladů řízení. *Zástupce žalované* závěrem v plném rozsahu odkázal na stanoviska v dané věci a navrhl zamítnutí žaloby.

Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., *soudní řád správní*, v platném znění (dále jen *s.ř.s.*), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen *správní orgán*). Ve věcech důchodového pojištění rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu (§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.). Dle § 75 odst. 1 s.ř.s. je pro soud rozhodující skutkový a právní stav v době rozhodování správního orgánu, tj. v této věci k 1.10.2014.

V § 28 zákona je stanoveno, že pojištěnec má nárok na starobní důchod, jestliže získal potřebnou dobu pojištění a dosáhl stanoveného věku, popřípadě splňuje další podmínky stanovené v tomto zákoně.

Podle § 74 zákona nároky na snížení věkové hranice pro vznik nároku na starobní důchod podle předpisů platných před 1. lednem 1996 po odpracování stanovené doby zaměstnání v I. pracovní kategorii nebo v I. (II.) kategorii funkcí zůstávají zachovány do 31. prosince 2018. Snížená věková hranice pro vznik nároku na starobní důchod se přitom považuje pro účely tohoto zákona za důchodový věk.

Dle § 14 odst. 1 ZoSZ byla pro účely důchodového zabezpečení zaměstnání zařazena do 31. prosince 1992 podle druhu vykonávaných prací do tří pracovních kategorií. Zaměstnání I. a II. pracovní kategorie byla uvedena v resortních seznamech zaměstnání zařazených do I. a II. pracovní kategorie vydaných před 1. červnem 1992; do III. pracovní kategorie patřila zaměstnání, která nebyla zařazena do I. nebo II. pracovní kategorie.

Podle § 14 odst. 2 ZoSZ do I. pracovní kategorie byla zařazena zaměstnání, v nichž se

vykonávaly soustavně a v průběhu kalendářního měsíce převážně práce rizikové, při kterých docházelo k častým a trvalým poruchám zdraví pracujících působením škodlivých fyzikálních a chemických vlivů, a to dle písm. a) zaměstnání v hornictví se stálým pracovištěm pod zemí v hlubinných dolech a dle písm. b) ostatní zaměstnání v hornictví vykonávaná pod zemí v hlubinných dolech.

Dle § 21 odst. 1 písm. a) a b) ZoSZ měl občan nárok na starobní důchod, jestliže byl zaměstnán nejméně 25 roků a dosáhl věku aspoň 55 let, byl-li zaměstnán nejméně 15 roků v zaměstnání uvedeném v § 14 odst. 2 písm. a) nebo nejméně 10 roků v takovém zaměstnání v uranových dolech; 55 let, byl-li zaměstnán nejméně 15 roků v zaměstnání uvedeném v § 14 odst. 2 písm. b), jestliže byl z tohoto zaměstnání převeden nebo uvolněn z důvodů uvedených v § 12 odst. 3 písm. d) a e).

Podle § 174 odst. 1 písm. a) a b) ZoSZ občan, který vykonával před 1. lednem 1993 zaměstnání I. pracovní kategorie, popřípadě službu I. nebo II. kategorie funkcí, má po 31. prosinci 1992 nárok na starobní důchod též, jestliže byl zaměstnán nejméně 25 roků a dosáhl věku alespoň 56 let, byl-li zaměstnán nejméně 14 roků v zaměstnání uvedeném v § 14 odst. 2 písm. a), popřípadě 9,5 roku, jde-li o takové zaměstnání v uranových dolech, nebo 19 roků v zaměstnání uvedeném v § 14 odst. 2 písm. b) až h) anebo 19 roků ve službě I. kategorie funkcí; 57 let, byl-li zaměstnán nejméně 13 roků v zaměstnání uvedeném v § 14 odst. 2 písm. a), popřípadě 9 roků, jde-li o takové zaměstnání v uranových dolech, nebo 18 roků v zaměstnání uvedeném v § 14 odst. 2 písm. b) až h) anebo 18 roků ve službě I. kategorie funkcí. Podle § 174 odst. 2 téhož zákona podmínkou vzniku nároku na starobní důchod podle odstavce 1 je, že zaměstnání I. pracovní kategorie nebo služba I. nebo II. kategorie funkcí trvaly ke dni 31. prosince 1992.

Nářízení vlády č. 363/2009 Sb. v § 1 stanoví, že se vztahuje na osoby, které

a) vykonávaly před 1. lednem 1993 zaměstnání v hornictví se stálým pracovištěm pod zemí v hlubinných dolech, které bylo podle předpisů účinných před tímto dnem zařazeno mezi zaměstnání I. pracovní kategorie zakládající nárok na starobní důchod při dosažení věku aspoň 55 let, (dále jen „zaměstnání v hornictví“),

b) odpracovaly v zaměstnání v hornictví celkem aspoň 3 300 směn, popřípadě, jde-li o zaměstnání v hornictví v uranových dolech, 2 200 směn, nebo pokud výkon zaměstnání v hornictví skončily z důvodu dosažení nejvyšší přípustné expozice, odpracovaly před 1. lednem 2009 v zaměstnání v hornictví celkem aspoň 3 081 směn, popřípadě, jde-li o zaměstnání v hornictví v uranových dolech, 1 981 směn. Počet těchto odpracovaných směn za dobu před 1. lednem 1993 se zjistí tak, že počet kalendářních dnů zaměstnání v hornictví se vynásobí koeficientem 0,6 a zaokrouhlí směrem nahoru; za dobu po 31. prosinci 1992 se za odpracovanou směnu považuje každá směna, v níž osoba uvedená v písmenu a) po převážnou část vykonávala podle potvrzení vydaného podle § 4 pod zemí zaměstnání v hornictví, a

c) nesplnily podmínky uvedené v zákoně č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění účinném ke dni 31. prosince 1995, pro stanovení důchodového věku 55 let.

Podle § 2 *Nářízení vlády č. 363/2009 Sb.* u osob uvedených v § 1 písm. a) a b), které a) nesplnily podmínky pro stanovení důchodového věku podle § 174 ZoSZ, se důchodový

věk stanoví tak, že od důchodového věku stanoveného podle § 32 zákona, ve znění účinném ke dni 1. ledna 2010, se odečte 5 let, a pokud splnily podmínky pro stanovení důchodového věku podle § 174 zákona ve znění účinném ke dni 31. prosince 1995, důchodový věk činí 55 let a 6 měsíců; za důchodový věk se přitom považuje věk dosažený v posledním přičteném kalendářním měsíci v den, který se číslem shoduje se dnem narození pojištěnce, a neobsahuje-li takto určený měsíc takový den, považuje se za důchodový věk ten věk, který je dosažen v posledním dni posledního přičteného kalendářního měsíce.

Dle § 4 Nařízení vlády č. 363/2009 Sb. zaměstnavatelé, u nichž byly po 31. prosinci 1992 zaměstnány osoby vykonávající zaměstnání v hornictví, potvrzují počet směn odpracovaných pod zemí v zaměstnání v hornictví na žádost těchto osob, a to na tiskopisu vydaném Českou správou sociálního zabezpečení.

V této věci se žalobce podanou žalobou domáhá zrušení napadeného rozhodnutí ze shora uvedených důvodů. Soud pak na základě všech shora zjištěných skutečností dospěl k závěru, že *žaloba proti napadenému rozhodnutí žalované ze dne 1.10.2014 není důvodná s ohledem na níže uvedené.*

Starobní důchod je žadateli přiznán při splnění dvou podmínek, a to dosažení potřebné doby pojištění a současně stanoveného důchodového věku. Žalobce se narodil dne ... a k 16.3.2012, od něhož požadoval přiznat starobní důchod, dosáhl věku 55 let, avšak k tomuto datu nezískal zejména potřebnou dobu pojištění dle § 21 odst. 1 písm. a) a b) či § 174 odst. 1 písm. a) a b) ZoSZ ani potřebného věku 56 a 57 let a ani neodpracoval dostatečný počet směn v zaměstnání v hornictví dle § 1 písm. b) Nařízení, tedy nesplnil všechny zákonem stanovené podmínky. Žalobce neprokázal, že by žalovaná postupovala v rozporu se zákonem ohledně přiznání jeho starobního důchodu, přičemž neznamená, není-li rozhodnutí žalované dle jeho představ, že je takové rozhodnutí nesprávné či dokonce v rozporu se zákonem či Listinou základních práv a svobod. Žalobce neprokázal pochybení žalované, která rozhodla dle obsahu ELDP žalobce i jím navržených svědků. Je čistě věcí žalobce, aby chránil svá práva a své zájmy tím, že se mohl a měl dostavit do účtárny svého tehdejšího zaměstnavatele k podpisu ELDP, což již v předmětné době bylo známo každému zaměstnanci, nelze se tedy dovolávat skutečnosti, že k tomuto nebyl nikým vyzván. Na základě předložených čestných prohlášení si žalovaná opatřila příslušné ELDP navržených svědků shora jmenovaných a dospěla k závěru, že zaměstnavatel řádně kategorizoval práce, navíc část navržených svědků vůbec nepracovala pro stejného zaměstnavatele, část pro něj nepracovala v rozhodné době od 30.11.1992 do 31.12.1992 a zbývající část pracovala ve III. kategorii, tedy nelze tímto způsobem prokázat, že žalobce nebyl zařazen ve správné pracovní kategorii. Ani soud nedospěl z předložených listin k jinému závěru. K posuzování důkazů samotných a odkazu na rozsudek NSS č.j. 3 Ads 123/2012 – 32 ze dne 23.10.2013 soud uvádí, že žalovaná navrhané důkazy neignorovala a čestná prohlášení vzala při hodnocení důkazů v potaz, přičemž je posoudila jako nevěrohodné k prokázání toho, že v předmětné době žalobce skutečně měl být zařazen do preferované pracovní kategorie I. AA -URAN, s čímž se ztotožňuje i soud. Navíc v tomto rozsudku NSS uvádí, že *„při posuzování důkazní síly čestným prohlášením svědků o tom, že stěžovatel vykonával výhradně práci horníka – dělníka se stálým pracovištěm pod zemí v hlubinném dolu, je třeba vzít v úvahu, zda je prokázáno, že tito svědci v uvedené době sami pracovali*

v hlubinném dolu a mohli tedy potvrdit, že s nimi stěžovatel působil na tomto pracovišti“. Jak je shora uvedeno, tuto podmínku navržení svědci nesplňovali, když v předmětné době buďto nepracovali pro stejného zaměstnavatele či na stejném pracovišti, nebo se zařazením do kategorie I.AA–URAN. Důkazní břemeno ve věci spočívá na žalobci, který v rámci dokazování poukázal na možné nezákonné jednání zaměstnavatele a dalších orgánů, ovšem toto nelze v tomto řízení přezkoumat ani vytýkat žalované. Žalovaná má pouze povinnost evidovat zaslané ELDP či jiné evidenční materiály, ale není oprávněna měnit údaje v nich uvedené zaměstnavateli pojištěnců; rovněž neodpovídá za činnost či nečinnost zaměstnavatelů či jiných orgánů. Je toliko věcí žalobce, aby případně podnikl veškeré možné kroky k nápravě nezákonných postupů, o nichž se zmiňuje, ovšem u příslušných orgánů a následně doložil další důkazy k prokázání svých tvrzení, získané touto cestou. Případné porušení zákona zaměstnavatelem, ani předčasnou skartaci podkladů jinou organizací nelze zhojit v rámci tohoto řízení, které se zabývá toliko přezkumem napadeného rozhodnutí a postupu žalované, přičemž nezákonnost ani nesprávnost napadeného rozhodnutí nebyla soudem zjištěna. Jelikož soud shledal postup žalované v souladu se zákonem, žalobu zamítl *podle § 78 odst. 7 s.ř.s.*, ve kterém je uvedeno, že soud zamítne žalobu, není-li důvodná (*výrok I. rozsudku*).

Žalobce ve věci neměl úspěch a správní orgán nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona, soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jak vyplývá z ust. § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. (*výrok II. rozsudku*).

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost *ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení* ve dvou písemných vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o této stížnosti rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. *Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.*

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 25. února 2016

JUDr. Alena Hocká, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková